

На извору нове енергије

● „Ја сам ван „фијока“, ван ликовно-естетских сврставања“ — објашњава себе београдски вајар Момчило Крковић

Тих и немаметљив, стигао је међу последњим учесницима овогodiшњег симпозијума. Такав је Момчило Крковић остао све време, тако се исто не приметно изгубио ка својим београдским обавезама. Остала је мутна успона мена на процесу браду и процењивачки поглед, упрт у глину под рукама... Наравно, и дела...

— Професоре, покушајте објаснити своје стваралаштво, сврстати га у неки од савремених „изама“.

— Неизгодно је да то сам чиним. Без обзира на све што сам у животу урадио, мене једноставно нису сврстали ни у какав правац. У једној анкети Лаза Трифуновић је благо наговестио да сам могао да postanем конструктивист, али, до тога није дошло. Према томе, све што сам до сада, а поготово што ћу од сада урадити, иде ван „фијока“ ван ликовно-естетских сврставања... сак су, отприлике, рекли да сам особен.

— Зашто сте нагласили то „поготово што ћу од сада урадити“? Да ли је ту „Тера“ одиграла какву улогу?

— „Тера“ је дошла у време када се у мени нешто одиравало: „Мишљах да је пут мој докочио, и да ме снага већ издаје“ — тако почиње 37. Тагоров на Гитандала, а завршава: „И кад старе речи на ускама замру, из срца пикну нове мелодије“, и тако даље. „Тера“ ми је омогућила да те нове мелодије, нове смеле идеје, ту своју нову енергију, почнем да остварујем. За то ми је боравак у Кикинди био неопходан, и — што народ каже — бо-гом дан.

— Видели смо више, заједно од свега другог различите, скулптуре...

— Да, то су те неке нове идеје, које су, ето, почале да се реализују на „Тери“. За сада их не показујем, ни ти волим о њима да говорим. Прикажу их 1987. године на изложби у САД.

— Шта сте до доласка знали о „Тери“?

— Из прича колега знао сам да тамо постоје изванредне могућности за рад мало већих теракота, и више ништа нарочито.

— А шта сада мислите о кикиндском симпозијуму?

— Мислим да је то место које заиста нешто значи, не само за Кикинду и Југославију, већ можда и за Европу и да ту шансу збиља треба искористити. Не би требало да дође до поустајања у напорима да се „Тера“ даље развија и напредује, без металомање, него већ задржаним путем, уз — можда — повећање броја радника који ће квалификовано (као Милан Рамаји) ослобађати учеснике дела фиктивних послова... да се вајарима омогући да из себе „испеду“ што више креативног.

— На крају, реците нешто о вањској сфери, дружењу...

— Цео живот провео сам у друштву колега, учествовао на симпозијумима у Марибору, Прилепу, Бихаћу, Аранђеловцу, Врњачкој Вањи Лабику — свуда где се радило, тако да сам навикнут на ту врсту дружења, и годи ми. И овом приликом сам се осећао „као прасе у брли“, да тако

кажем. Са свим колегама из наше земље сам се већ знао, са странама сам лако склопио контакте. И ја сам од оних који нису затворени волим

Момчило Крковић

људе, волим рад. Атмосфера је била радна, сви смо били озбиљно заети ресовани, чак смо се шалили да радимо „робиншким темпом“. Мислим

ИЗ БИОГРАФИЈЕ

МОМЧИЛО КРКОВИЋ (1928, Мали Грац — Вањија) Академик ликовних уметности завршио у Београду 1953., трећи степен 1953., 1959. годину провео на специјализацији у Пољској, члан УЛУС-а и СЛУЖ од 1953., професор Више педагошке школе у Београду.

У ликовном животу учествује од 1950. године. Студијска путовања: Италија, Шпанија, Аустрија, Енглеска, Мађарска, Чехословачка... 130 групних изложби у земљи и иностранству (Париз, Александрија, Солун, Атина, Хаг, Лозана...), 18 појединачних. Девет награда за споменичке пројекте, 3 за скулптуру: Октобарског салона 1963., „Велика Ватана“ — награда града Ровиња 1972., „Златно длето“ — награда УЛУС-а 1973. године. Аутор 33 јавних споменика и низа великих скулптура (од Сент Маргарете у Аустрији до Скопља).

да су и резултати нашег рада доста добри, и да Кикинда ни овог пута неће моћи да пожали због гостопримства.

— Хвала Вам професоре, на разговору. Довиђења Вама и свим осталим учесницима на шестооктобарском отварању изложбе „Тера '85.“

Хрвоје Радевановић